

Ще спятъ самички тази вечеръ. Не тука, не тука, мѣнички. Идете въ курника! Тамъ е заветъ и никой нѣма да ви нападне.

Тя ги вкара въ курника и затвори вратата.

Но и тука пиленцата не утихнаха. Като се видѣха сами, тѣ още по вече се уплашиха. Страхливото пиленце съвсемъ се разплака и само викаше жално:

— Пю-пю! Мамо, мамо!

Тогава едно младо пѣтле съ едва показало се гребенче се изстѣпи между тѣхъ и почна да ги утешава:

— Страхливци! Отъ какво се плашите толкова. Вижете мене какъ не се боя отъ нищо. Скрийте си главитѣ и спѣте! Ако мълчите, страшното нѣма да дойде.

Едно малко ярче, на което много се искаше да замѣсти майка си, се изправи на свой редъ и заговори

— Слушайте, деца! — то бѣше чуло отъ майка си, че нарича пиленцата деца, — мама ни учеше да пазимъ тишина. Слушайте мене! Нека да стоимъ мирно и тихо!

— Мълчи тамъ, недорасло! — сконфузи го пѣтлето. — Рано е още да давашъ съвети.

— Какъвъ си пѣкъ ти! — промълви обидено ярчето и се сви въ единъ жгълъ на курника.

— Чухте ли ме? — подхвана пакъ пѣтлето. — Ще стоите мирно и никой нѣма да говори. Ако дойде страшното, азъ самъ ще се разправямъ.

Пиленцата се прибраха въ единъ жгълъ, свиха се едното друго и мълкнаха. Нощта падаше тиха и страшна.

Изведнажъ две свѣтли точки се показаха задъ курника. Малкитѣ пиленца настрѣхнаха, свиха си главичкитѣ още по-близо и цѣли почнаха да треперятъ. Страхливото пиленце, примрѣло отъ страхъ, едва чуто промълви: „Божичко!“

— Шгъ, тихо! — смърри го друго пиленце.

— Кой се обажда тамъ? — извика трето.

— Тихо, тихо! — започнаха да викатъ едно презъ друго пиленцата.

Следъ единъ мигъ цѣлиятъ курникъ се изпълни съ крѣсъци.

Свѣтлитѣ точки станаха по-голѣми. Нѣщо профуча и скочи надъ курника. Пиленцата се размърдаха и